

Radu
ȚUCULESCU

— *Fiction-Ltd* —

Gudrun
O crimă anunțată

roman

POLIROM
2025

Se întoarce în dormitor. Sticla cu băutura se afla, ca de obicei, pe noptieră, lângă veioză, pahar, țigări și scrumieră. Își turnă un deget de rom, își aprinse o țigară și continuă să citească. Mult nu mai era pînă la ivirea zorilor. În toiul verii, soarele răsărea la ore mici...

N-am vrut niciodată să mă remarc, să ies în evidență. Mereu mi-a plăcut anonimatul. Și anonimii pot să fie fericiți, nu-i așa, delfinache?

Pe mătușa Sidonia, sora lui vitregă, tata o disprețuia. O considera un adevărat exemplu negativ, nu doar pentru mine, ci pentru toată lumea. O rușine a familiei. O destrăbălată lipsită de orice dram de demnitate, un adevărat gunoi, așa perora el ori de cîte ori careva amintea de ea. O buruiiană ca mine! Drept urmare, prima persoană la care am apelat, după ce am plecat de acasă, a fost mătușa Sidonia. Locuia într-un apartament cu patru camere confort mărit, cu o terasă generoasă, într-un bloc cochet de doar două etaje și jumătate, construit în zona Parcului Central, aproape de Someș și de stadionul de fotbal. Localul La Sidonia se afla în aceeași zonă, avea vad bun.

Cînd m-a văzut mătușa Sidonia și i-am spus că am întins-o de acasă, a pocnit din palme și a rîs încîntată. „Bine i-ai făcut lui fratello al meu cel vitreg, gomos și dictatorial pînă-n vîrful unghiilor. Să rămîină singur cuc, chiar dacă zice că nici în cur nu-l doare de asta! E total lipsit de sentimente

paterne, ba lipsit de orice sentiment familial. Acum nici nu mai are nevoie de ele, familie ioc! Iar tu, Gudrun, așa tunsă scurt ca o boxerită, arăți trăsnet, ascultă-mă pe mine, fato, o să le succești mințile băieților, dacă nu cumva ai și început s-o faci. Ești de-a dreptul sexy, în fusta aia mini, cu picioarele ălea cât coloanele acropolei din Atena, hahaha! Ai putea lucra în bistroul meu pe post de chelnerită, mi-ai dubla clienții, mai ales pe cei de sex masculin. Și pe cele de sex feminin, nu am idei preconcepute la acest capitol, iubirea are libertăți depline, fără restricții, îngrădiri, limite...”

Asta mi-a perorat mătușa Sidonia când am ajuns la ea. N-am zis nimic, doar i-am zîmbit. Tu știi foarte bine, delfinache, pentru mine capitolul sex a fost mereu cam pe ultimul loc. Avea dreptate mătușa Sidonia, arătam sexy, eram conștientă de asta, dar niciodată nu am ars de dorința de a mă culca cu un bărbat, chiar dacă-l iubeam. „Dragoste fără sex e doar filosofie“, zicea mătușa Sidonia și o aprobam dînd din cap fără alte comentarii. Asta nu însemna că am fost ori că sînt frigidă. Pur și simplu activitatea sexuală era pentru mine una de plan secund. Ca să mă exprim mai clar, dragă delfinache, mai tîrziu, cu iubiții mei, eu făceam dragoste, nu sex. Nu știu cum se întîmplă la delfini. În apă simțurile se accentuează. Apa este o ființă senzuală plină de duioșie, fără agresivitate, fără violențe. Chiar și atunci când este involburată, cu valuri puternice provocate de vînturi ostile, ea

își păstrează atitudinea protectoare, dătătoare de speranțe, de viață... Na, că mă apuc să fac poezie. Păi, asta ești tu, o poezie!

În bistroul mătușii am lucrat doar o săptămână. De câte ori baletam printre mese, ducînd comenzile, ori mă întorceam după ce le lăsam, eram atinsă pe fese, ba chiar și pișcată, prinsă de mîină și mi se șopteau tot soiul de porcării. Mătușa Sidonia a fost de acord să renunț și mi-a aranjat să vînd flori într-o florărie, cîteva ore pe zi. Niciodată nu mi-a amintit de școala pe care o întrerupsesem, mi-a spus doar, la începutul revederii noastre, „faci ce crezi tu de cuvîntă, Gudrun. Dacă-mi ceri sfatul, aș încerca să termin, totuși, liceul, poate folosește la ceva diploma aia“. Am dat din cap aprobator, i-am zîmbit sincer și cu asta subiectul a fost închis.

Mătușa Sidonia nu avea iubiți, ci amanți. Tot mai tineri, cum ți-am mai zis, delfinache. O dată mi-a povestit, cu mult haz, că s-a dus la un medic să-i dea ceva pastile pentru a-i crește pofta, nu prea mai simțea mare plăcere cînd făcea sex. Medicul i-a dat pastile, ea le-a luat și apoi a vomat vîrtos de i-a căzut proteza în budă. Avea mult umor, mătușa Sidonia, ironie și chiar autoironie. Era și altruistă. Avea însă un cusur care-mi întorcea stomacul pe dos. Îmi dădea să mîncînc din aceeași farfurie, una singură pentru orice fel de preparat, pe care nu o spăla niciodată! La fel proceda și cu farfuria ei. Și nu mă lăsa nici pe mine să le spăl, „e o tîmpenie, numai noi mîncăm din ele, nu-i

nicio problemă, lasă-le dracului nespălate, nu face pe mironosița!”. Așa ceva nu mai văzusem în viața mea, clar că și prin creierașul mătușii Sidonia zburda o păsărică trăsniță. Mă apuca scârba și refuzam să mănânc. Mîncam la bistrou, unde, paradoxal, totul scliffea, totul trebuia spălat minuțios, să strălucească de curățenie. Acasă era o adevărată nebunie, cu aceleași farfurii îngroșate de nespălare, greu mirositoare. Iar chestia asta se petrecea și cu iubiții ei, și cu cei veniți în vizită. Erau serviți din farfurii care arătau de parcă fuseseră descoperite într-un sit arheologic, pline cu depuneri colorate de sedimente, chiar dacă în dulapul din bucătărie se găseau destule farfurii de diverse mărimi, nicio-dată folosite. Doar praful se mai depunea pe ele. Eu, când eram singură, le foloseam, apoi le spălam bine, le ștergeam temeinic și le puneam la loc, întotdeauna sub cele existente, ca să nu fiu cumva descoperită întâmplător de mătușa Sidonia.

Cauza plecării mele de la mătușa Sidonia a fost una în care întâmplarea a jucat un rol de-a dreptul hidos. Mă speriasem de moarte. În fond, încă eram un copil, abia împlinisem șaisprezece ani...

În dimineața aceea de duminică, Gudrun avu poftă de o porție de spaghete. Mătușa Sidonia plecase devreme la bistrou, iar noul ei iubit încă dormea. Era un tinerel, pe care Gudrun îl cunoscuse doar cu o seară înainte, când venise pentru prima oară în apartament. Un tânăr în jur de vreo douăzeci

și trei de ani, înalt și subțirel, cu o față prelungă, cabalină și o claie de păr negru pe cap. Gudrun a dat mâna cu el, i-a zîmbit convențional fără să-i rețină numele ori prenumele, apoi s-a scuzat și s-a retras în camera ei. Cei doi au băut și au rîs copios o vreme. În cele din urmă s-au retras în dormitor și au dat drumul muzicii, să le acopere gemetele mai mult ori mai puțin senzuale...

Gudrun își amesteca într-un bol bulion de roșii cu mai multe linguri de pesto, după ce într-altul rase o porție de parmezan sub forma unui mic munte cu vîrf ascuțit, cînd se pomeni cu tînărul iubit al mătușii în bucătărie. Avea pe el doar un chiloțel roșu, nimic altceva. „Bună dimineața, bună-ciuneo“, croncăni tinerelul, „hai să-mi dai un pupic“. Gudrun pufni în rîs. „Mai bine ai lua ceva pe tine“, zise. „Ba mai bine te-aș lua în brațe puținel“, croncăni mai departe tinerelul și mai făcu cîtiva pași spre ea. Gudrun se dădu doi pași înapoi, atinsă de-o pală de neliniște. „Vorbești aiureli, băiete, mai bine te-ai întoarce în dormitor...“ „Corect, puișor! Ne întoarcem amîndoi în dormitor și pînă revine baba ne facem de cap. Am putea și aici, pe masa din bucătărie, e la-ndemîină și chiar e mai practic. O poziție pe care poate nu o cunoști, eu sînt pregătit să te învăț și-o să-ți placă al naibii de mult.“ Rîse de cîteva ori și mai înaintă un pas. Atunci Gudrun descoperi, cu un amestec de spaimă și amuzament, că tinerelului îi ieșise sulacul din chiloței într-o erecție măiastră, aprigă, de-o vîrtoasă

aroganță, gata să-i plesnească. Începură o mișcare lentă și tensionată în jurul mesei, Gudrun cu spatele, ochi în ochi cu tinerelul, ca doi boxeri înainte de luptă. Când ajunseră în dreptul aragazului, tinerelul începu să-și ruleze chiloțeeii roșii pentru a-și dezveli întreaga măreție. „Ești fără scăpare, puișor“, zise, „ar fi bine să nu te zbați, să nu mă obligi să te pocnesc!“. Ultimul cuvânt declanșă furia fetei. Apucă instinctiv, dintr-o mișcare, oala în care fierbeau peste doi litri de apă și o vărsă toată peste pîntecul tinerelului și peste sulacul învîrtoșat. Un adevărat vulcan furios care-și azvîrle lava nimicitoare.

Urletul tînărului zgudui toată mobila din bucătărie, înainte să cadă ca o cîrpă peste gresia udă. Rămase nemișcat. Leșinase. Gudrun se panică. „Dacă moare? Dacă a murit deja?“ Își adună lucrurile în grabă. Va părăsi definitiv locuința mătușii Sidonia. Oricum avea deja acest gând... Să cheme salvarea? Nu, i s-ar pune prea multe întrebări incomode. Mai bine trece pe la bistrou și îi povestește totul mătușii Sidonia. Așa a și făcut. Mătușa a ascultat-o fără s-o întrerupă. Chipul i se înăsprea și înroșea în același timp. Furia începea să clocoțească în ea. „Un jeg“, șuieră mătușa după ce Gudrun termină de povestit, „bine i-ai făcut. Nu te speria, nu moare el din asta. Îl lăsăm să zacă, pînă mă întorc acasă...“. „Dacă totuși a murit?“, șopti Gudrun. „N-a murit pramatia dracului“, îi zise ferm mătușa Sidonia, „nemernicii nu pier așa de ușor. Și sînt puzderie de nemernici, ai cunoscut